

- Не за пръв път вие ни изменяте! Още от времето на хан Тобана? И при Чичи-ччи И при... И при Каталлаунските поля! Вероломни и лукави!

Аспар. - Мразиме ви! Още преди Баламир да ни покори, още преди сина на Х да ни, още преди Мо-те да ни смаже. Покорявахме ви се, защото бяхте силни и нямаше друг изход...

- Но винаги, при пръв удобен случай, ни забивахте ножа в гърба когато можахте да се нядявате, че безнаказано ще мине измената ми... Сега пак ни забивате ножа в гърба. Аспар! Сега ти, алаиът, владее в Византия и предпочитай да помогнеш на общия ни враг, за да закрепим себе си. Но помни добре. Ти предпочитай приятелю него на по-вероломните от вас! И няма да мине много време ще го почувствувам! Запомни думите на Атиливия син! Те са последните, които си казваме...

Аспар: - Не може да има приятелство между синовете на младшата ханша и рода на старшата ханша. Обидата нанесена на Дв-тия /?/ не може да се забрави...

Денгизих - Личи си китайската капка кръв в хилите ти! Сбогом! По-лукавите от тебе ще ти платят и заради нас!